

RUDYARD KIPLING

VIIDAKKOPOIKA

Редьярд Киплинг

Viidakkoroika

«Public Domain»

Киплинг Р. Д.

Viidakoroika / Р. Д. Киплинг — «Public Domain»,

© Киплинг Р. Д.

© Public Domain

Содержание

MOWGLIN VELJET	5
SEEONEE-LAUMAN METSÄSTYSLAULU	16
KAAN METSÄSTYS	17
Конец ознакомительного фрагмента.	26

Rudyard Kipling

Viidakkopoika

MOWGLIN VELJET

Chil sääksi tuo nyt yön, min luo
Mang yökkö irralleen —
pois karjan vie jo kylätie:
me käymme liikkeeseen.
On hetki yön, ja uljaan työn
saa kynsi, hammas ain'.
Nyt saaliin, hoi, se saada voi,
ken pitää Viidan Lain!

Yölaulu Viidakossa.

Eräänä hyvin lämpimänä iltana heräsi Seoneen ylämaassa isä Jolkka kello seitsemän seuduissa päivälevoltaan, raappi itseään, haukotteli ja yksitellen oikoili raajojansa, häättääkseen käpälistä unisen tunnun. Emo Jolkka lojui iso harmaa kuono valahtaneena neljän huppelehtivan, vinkuvan penikkansa poikitse, ja kuu paistoi sisälle luolaan, missä he kaikki asustivat. "Augrh!" urahti isä Jolkka, "on aika käydä taas metsälle"; ja hän oli aikeissa hypätä alas mäen kuvetta, kun pieni tuuheahäntäinen varjo lyyhächti kynnyksen yli ja inui: "Onnea matkalle, oi hukkain päämies; ja menestystä ja lujia valkeita hampaita jalosukuisille lapsillenne, jotteivät konsanaan unhota nälkäisiä tässä maailmassa."

Tunkeutuja oli shakaali – Tabaqui, tähteenlipoja – , ja Intian sudet halveksivat Tabaquita syystä että tämä juoksentelee koiruoksissa, juoruilee ja järsii riepua ja nahkappaleita kylän rikkaläjiltä. Mutta pelkäävätkin ne häntä, sillä Tabaqui on enemmän kuin kukaan muu viidakossa herkkä menettämään järkensä, ja silloin se unohtaa milloinkaan pelänneensä ketään, juoksennellen metsässä ristiin rastiin puremassa kaikkea tiellensä sattuvaa. Tiikerikin pinttää piiloon pikku Tabaquin hulluna kiertäessä, sillä hulluus on villin eläimen häpeällisin onnettomuus. Me nimitämme tautia vesikauhuksi, mutta he ovat sen nimeksi antaneet dewanee'n – hulluuden – ja pakenevat.

"Astu siis sisälle ja katso", vastasi isä Jolkka jäykästi; "mutta täällä ei ole ruokaa".

"Sudelle ei", intti Tabaqui; "mutta näin halvalle olennolle riittää kuiva luu juhla-ateriaksi. Onko meistä, gidurlog'ista [shakaalikansasta], valitsijoiksi ja nirsoilijoiksi?"

Hän tepasteli luolan taustalle ja löydettyään kauriin luun, mihin oli vielä jäänyt hiukan lihaa, istuutui vireästi rouhimaan sen päätä.

"Kiitos ja kunnia tästä hyvästä ateriasta", hän kehui huuliansa nuoleskellen. "Ovatpa jalosukuiset lapsenne kauniita! Noin suuret silmät! Ja noin nuoria vielä! Niinpä niin, olisihan minun pitänyt muistaakin, että kuningasten lapset ovat miehiä alun pitäin."

Nähkääs, Tabaqui tiesi yhtä hyvin kuin kuka tahansa, ettei ole mitään niin pahaenteistä kuin lasten kiitteleminen niiden kuullen; ja häntä huvitti nähdä emo ja isä Jolkan kiusaantunut katsanto.

Tabaqui istui hiljaa, ilkkuristansa nauttien, ja virkahti sitten pahansuovasti:

"Shere Khan, Iso Itse, on muuttanut metsästysaluetta. Hän aikoo nousevana kuukautena käydä riistansa tästä ylämaasta, niin kertoi hän minulle."

Shere Khan oli Waingunga-joen partailla kahdenkymmenen mailin päässä oleksiva tiikeri.

"Hänellä ei ole mitään oikeutta", – aloitti isä Jolkka vihaisesti – , "Viidakon Lain kautta hänellä ei ole mitään oikeutta vaihtaa olosijojaan ilman asianmukaista varoitusta. Pelottaa mokoma jok'ainoan

otuksen kymmenen mailin alalta, ja minun – minun täytyy näinä päivinä hankkia saalista kahden edestä."

"Hänen äitinsä ei häntä suotta nimittänyt Lungriksi [Nilkuksi]", puuttui rauhallisesti puheeseen emo Jolkka. "Häneltä on syntymästään saakka yksi jalka ollut rampa. Senpä vuoksi hän on pyytänyt pelkkää karjaa. Waingungan kyläläiset ovat häneen vihastuneet, ja hän on tullut tänne vihastuttamaan meidän kyläläisiämme. Ne sitten penkomaan häntä kauttaaltaan viidakosta hänen ollessaan tipo tiessään, ja meidän on lapsinemme lähdeävä pakosalle, kun ruoho sytytetään palamaan. Olemmepa totisesti kovin kiitollisia Shere Khanille!"

"Kerronko hänelle teidän kiitollisuudestanne?" kysyi Tabaqui.

"Ulos!" ärähti isä Jolkka. "Ulos pyyntiin herrasi matkassa. Olet jo tehnyt kylliksi kiusaa yhden yön osalle."

"Minä menen", taipui Tabaqui tyynesti. "Voitte kuulla Shere Khanin alhaalta tiheiköstä. Olisin voinut säästää itseltäni viestin vaivan."

Isä Jolkka kuunteli, ja pikku joelle viettävän laakson pohjukasta nousi kuivaa, vihaista, marmattavaa vinkunan tuherrusta, jota pistelee tiikeri silloin kun ei ole saanut siepatuksi mitään eikä piittaa vaikka koko viidakko saa tämän tietoonsa.

"Hölmö!" tuhahti isä Jolkka. "Aloittaakin yön urakan moisellac menoamisella! Luuleeko hän meidän kauriitamme lihavien Waingunga-mulliansa laisiksi?"

"Hst. Ei se tän'iltana pyydä mullia eikä kaurista", arveli emo Jolkka. "Ihmistä se." Vinkuna oli vaihtunut pörräävän kehräämisen tapaiseksi ja tuntui tulevan joka ilmansuunnalta. Se ääni se hämmennyttää ulkosalla nukkuvia puunhakkaajia ja mustalaisia, toisinaan juokсутtaen heidät suoraa päätä tiikerin syliin.

"Ihmistä!" kertasi isä Jolkka kokonaan paljastaen valkeat hammasrivinsä. "Huh! Eikö riitä vesikuopissa kovakuoriaisia ja sammakoita, hänen tarvitsemattansa syödä ihmistä ja vielä meidän maallamme!"

Viidakon Laki, joka ei koskaan syyttä säädä mitään, kieltää kaikki pedot syömästä ihmistä muulloin kuin tappamisen tapahtuessa lasten opastamiseksi tappamisen taidossa, ja silloinkin on pyytäminen toimitettava oman lauman tai heimon metsästysalueen ulkopuolella. Todellisena syynä tähän on se, että ihmispyynti ennemmin tai myöhemmin saattaa paikalle norsujen selässä ratsastavia valkeita miehiä pyssyineen sekä satoja ruskeita miehiä, joilla on matkassa gongveja [rumpuja], raketteja ja soihtuja. Silloin kärsii jokainen viidakon asukas. Pedot itse mainitsevat keskenänsä syyksi sen, että ihminen on kaikista elollisista heikoin ja suojattomin, joten on urheilun kannalta sopimatonta koskea häneen. Sanovat myös – ja totta se onkin – että ihmisensyöjät käyvät kapisiksi ja menettävät hampaansa.

Kehrääminen paisui äänekkäämmäksi ja päättyi tiikerin hyökkäyksen täysikurkkuiseen "aaah!" – karjaukseen.

Sitten pääsi Shere Khanilta ulvahdus – epätiikerillinen ulvahdus. "Hän on iskenyt harhaan", huomautti emo Jolkka. "Mikä siellä onkaan hätänä?"

Isä Jolkka juoksi muutamia askelia ulos ja kuuli Shere Khanin ryteikössä piehtaroiden ähisevän ja morajavan vimmastuneesti.

"Sillä hölmöllä ei ole ollut sen enempää älyä kuin syöksähtää puunhakkaajain leirituleen ja polttaa jalkansa", murahti isä Jolkka. "Tabaqui on hänen matkassaan."

"Jokin tulee ylös mäkeä", virkkoi äiti Jolkka kipristäen toista korvaansa. "Käypä valmiiksi."

Pensaat kahahtelivat hiukan tiheikössä, ja isä Jolkka painalsi lanteet alleen, valmiina hyppäykseen. Sitten, jos olisitte ollut katselemassa, olisitte nähnyt mitä ihmeellisimmän ilmiön – suden ehkäistynä keskellä hyppäystänsä. Hän ponnahti ilmaan ennen kuin huomasi minkä kimppuun oli hyökkäämässä, ja yritti sitten pysähdyttää vauhtiensa. Tuloksena oli neljän tai viiden jalan korkuinen kohtisuora hyppy ja putoaminen melkein paikalleen takaisin.

"Ihminen!" hän ärähti. "Ihmisen pentu. Katso!"

Ihan hänen edessään, pidellen matalasta oksasta, seisoi alaston ruskea lapsonen, joka hädin kykeni kävelemään – niin pehmainen pikku palleroinen pahainen kuin on konsanaan yön selkään suden luolalle sattunut. Hän kohotti katseensa isä Jolkan kasvoihin ja nauroi.

"Onko se ihmisen pentu?" ihmetteli äiti Jolkka. "En ole sellaista koskaan nähnyt. Tuo se tänne."

Omia penikoitaan siirtelemään tottunut susi pystyy tarpeen tullen kantamaan munankin särkymättömänä suussaan, ja vaikka isä Jolkan leuat likistivät lapsen selän väliinsä, niin ei ainoakaan hammas ollut edes naarmua raapaissut, hänen laskiessansa pienokaisen alas penikkain joukkoon.

"Onpa se pieni! Ja niin alaston, ja – niin rohkea!" puheli emo Jolkka leppeästi. Lapsukainen tungeksi penikkain lomitse päästäkseen lämpöiseen turkkiin turvautumaan. "Ahei! Hän ottaa ateriansa toisten keralla. Ja tämä siis on ihmisen penikka. Onkopahan konsanaan ollut sutta, joka olisi saattanut kerskua ihmisen penikan löytyvän lastensa seassa?"

"Olen kuullut tuolloin tällöin sellaista sattuneen, mutta en koskaan meidän laumassamme enkä minun päivinäni", vastasi isä Jolkka. "Hän on kauttaaltaan karvaton, ja voisin hänet tappaa jalkani kosketuksella. Mutta katsos, hän tähyilee meihin eikä ole peloissaan."

Kuutamo sulkeutui luolan suulta, sillä Shere Khanin iso nelikulmainen pää ja hartiat työntyivät aukkoon. Tabaqui vikisi hänen takanaan: "Herra hyvä, herra hyvä, tänne sisälle se meni!"

"Shere Khan osottaa meille suuren kunnian", lausui isä Jolkka, mutta hänen silmänsä säihkyivät suuttumusta. "Mitä Shere Khan tarvitsee?"

"Saaliini. Ihmisen penikka tuli tätä kautta", vastasi Shere Khan. "Sen vanhemmat ovat pötkineet karkuun. Anna se minulle."

Shere Khan oli hyökännyt puunhakkaajanuotiolle, kuten isä Jolkka oli sanonut, ja korventuneet käpälät kirvelivät vimmaa herättäen. Mutta isä Jolkka tiesi, että luolan suu oli liian ahdas tiikerin päästä sisälle. Jo nytkin olivat Shere Khanin hartiat ja etukäpälät hervottomat tilan puutteesta kuten miehen, joka yrittäisi tapella tynnyrissä.

"Sudet ovat Vapaa Kansa", väitti vastaan isä Jolkka. "He ottavat määräyksensä lauman Päältä eivätkä miltään riimukyljeltä karjanraastajalta. Ihmisen pentu on meidän – tappaaksemme, jos tahdomme."

"Teidän tahtomiseen ja tahtomatta olemiseen! Mitä sinä siinä tahtomisistanne latelet? Kautta tappamani sonnin, pitääkö minun nuuskia röhötellä oikeudenmukaista riistaani sinun koiranluolastasi? Minä, Shere Khan, se puhun!"

Tiikerin karjunta täytti luolan ukkosjyrinällä. Emo Jolkka ravistihe irti penikoista ja hypähti esiin, silmät kahtena viheriänä kuuna pimeästä leimuten Shere Khanin säihkyviä silmiä vasten.

"Ja minä, Raksha [Demoni], se vastaan. Ihmisen pentu on minun, Lungri – minusta minun! Häntä ei tapetakaan. Hän saa elää juostakseen lauman mukana ja pyytääkseen lauman mukana; ja lopulta, kuulehan, sinä pienten alastomien pentujen ahdistaja – sammakonsyöjä – kalansurmaaja – hän metsästää sinua! Nyt lähdekin, taikka tappamani sambhurin kautta (minä en syö mitään nälänkuoliasta karjaa) sinä menet takaisin äitisi luo, sinä viidakon korvennettu peto, nilkumpana kuin olit maailmaan tullessasi! Pois!"

Isä Jolkka katseli kohtausta hämmästyneenä. Hän oli melkein unohtanut ne päivät, jolloin hän rehellisessä ottelussa viideltä muulta sudelta voitti itselleen emo Jolkan, kun tämä juoksi laumassa eikä ollut kohteliaisuudesta Demonin nimeä saanut. Shere Khan olisi saattanut tehdä tenän isä Jolkalle, mutta hän ei voinut ryhtyä vastustamaan emo Jolkkaa, jolla oli paikan edut puolellaan taistellakseen kuolemaan asti. Muristen peräytyi hän sen vuoksi luolan suulta ja huusi ulkoilmaan päästyänsä:

"Kukin koira haukkuu omalla kartanollaan! Saadaan nähdä, mitä lauma sanoo tästä ihmisenpentujen elättämisestä. Pentu on minun, ja minun hampaisiini hän lopuksi joutuu, te töyhtöhännät varkaat!"

Emo Jolkka heittäysi lähättäen penikkain keskeen, ja isä Jolkka virkkoi hänelle vakavasti:

"Shere Khan puhuu tämän verran totta. Penikka on näytettävä laumalle."

Tahdotko vielä pitää hänet, äiti?"

"Pitää hänet!" henkäisi toinen. "Hän tuli alasti, yöllä, yksinään, kovasti nälissään; kuitenkin hän ei pelännyt! Katso, hän on jo työntänyt syrjään yhden minun lapsistani. Ja tuo rampa teurastaja olisi tappanut hänet ja pötkinyt Waingungalle, kyläläisten täällä kostoksi pöyhiessä kaikki pesämme! Pitää hänet! Pidämpä totisesti. Makaa alallasi, pikku sammakko. Voi sinua Mowglia – sillä Mowgli Sammakko olkoon nimesi – tulee aika, jolloin sinä metsästä Shere Khania niinkuin hän on sinua metsästänyt."

"Mutta mitä hän sanoo laumamme?" aprikoitsi isä Jolkka.

Viidakon Laki määrää ihan tarkalleen, että susi saa naidessaan vetäytyä pois laumastaan; mutta niin pian kuin hänen penikkansa kykenevät koivilleen on hänen tuotava ne laumakaräjiin, joita yleensä pidetään kerran kuussa täyden kuun aikana, jotta toiset sudet sittemmin voivat ne todeta. Sen tarkastuksen perästä saavat penikat vapaasti juosta missä mielivät, ja kunnes ovat ensimmäisen kauriinsa tappaneet, ei mikään puolustelu kelpaa, jos täysikasvuinen lauman susi surmaa jonkun heistä. Rangaistus on kuolema, jos murhaaja löytyy; ja jos ajattelette hetkenkään, niin teidän täytyy käsittää, ettei voi toisin olla.

Isä Jolkka odotti, kunnes hänen penikkansa pystyivät hiukan juoksemaan, ja sitten hän laumakokouksen yönä vei heidät ja Mowglin ja emo Jolkan Käräjäkalliolle – kivenjärkäleiden ja paasien kattamalle mäelle, missä sata suttu saattoi piilotella. Akela, iso harmaa Yksinäinen Susi, joka johti koko laumaa voimalla ja viekkaudella, makasi omalla lohkarellaan pitkin pituuttaan, ja hänen alapuolellaan istui nelisenkymmentä kaiken kokoista ja näköistä hukkaa, aina mäyränkarvaisista veteraaneista, jotka kykenivät yksinään käsittelemään kaurista, nuoriin mustiin kolmivuotiaisiin saakka, jotka luulivat kykenevänsä. Yksinäinen Susi oli nyt vuoden ajan johtanut heitä. Hän oli nuoruudessaan kahdesti pudonnut sudenkuoppaan, ja kerran oli hänet piesty ja heitetty raatona makaamaan; hän siis tunsi ihmisten tavat.

Kalliolla puhuttiin peräti vähän. Penikat peuhtoivat ryhmänä keskellä kehää, jossa heidän vanhempansa istuivat, ja tuon tuostakin pistäysi joku vanhempi susi hiljaisesti jonkun penikan luo, silmäili häntä tarkoin ja palasi sitten äänettömän askelin paikalleen. Toisinaan joku emo työnsi penikkansa kauas ulos kuutamoon, ollakseen varma siitä, ettei häntä ollut jätetty huomioon ottamatta. Akela huuteli paadeltansa: "Te tunnette Lain – te tunnette Lain. Katsokaa tarkoin, oi sudet!" ja hätäilevät emot kertailivat: "Katsokaa – katsokaa tarkoin, oi sudet!"

Viimein – ja emo Jolkan niskaharjakset nousivat tämän hetken tullessa – isä Jolkka työnsi "Mowgli Sammakon", kuten häntä nimitettiin, keskukseen. Tämä istui siinä naurellen ja kuutamossa kimaltelevilla kivikristalleilla leikkien.

Akela ei edes kohottanut päätänsä kypäliltään, vaan pitkitti yksitoikkoista huutoansa: "Katsokaa tarkoin!" Louhikon takaa kuului kumajavaa karjuntaa – Shere Khanin ääni: "Pentu on minun. Antakaa se minulle. Mitä tekemistä Vapaalla Kansalla on ihmisenpenikan kanssa?" Akela ei korviansakaan höristänyt, ei muuta sanonut kuin: "Katsokaa tarkoin, oi sudet! Mitä tekemistä Vapaalla Kansalla on kenenkään muun kuin Vapaan Kansan käskyjen kanssa? Katsokaa tarkoin!"

Kuului jyrisevää murinaa monestakin kurkusta, ja muuan nuori neljännellä vuodeltaan oleva susi sinkosi takaisin Shere Khanin kysymyksen Akelalle: "Mitä tekemistä Vapaalla Kansalla on ihmisenpenikan kanssa?"

Säätääpä Viidakon Laki, että jos on kiistaa penikan hyväksymisestä laumaan, niin häntä tulee puoltaa ainakin kahden laumaan kuuluvan paitsi hänen isoansa ja emoansa.

"Kuka puoltaa tätä penikkaa?" kysyi Akela. "Vapaassa Kansassa kuka puoltaa?" Ei kuulunut vastausta, ja emo Jolkka valmistautui taisteluun, jonka tiesi viimeiseksensä, jos siitä taistelu koituisi.

Sitten ainoa muu olento joka saa ottaa osaa laumakaräjiin – Baloo, uninen ruskea karhu, joka opettaa sudenpenikoille Viidakon Lakia: vanha Baloo, joka saa kuljeskella missä mieli tekee, hän kun syö ainoastaan pähkinöitä ja juuria ja hunajaa – nousi takajaloilleen ja mörähti.

"Ihmisenpenikka – ihmisenpenikka?" hän sanoi. "Minä puollan ihmisenpenikkaa. Ei ole ihmisenpenikasta haittaa. Minulla ei ole sanojen lahjaa, mutta minä puhun totta. Juoskoon hän lauman mukana, ja pääsköön jäseneksi kuten toisetkin. Minä itse opetan häntä."

"Me tarvitsemme vielä toisen", huomautti Akela. "Baloo on puoltanut, ja hän on nuorten penikkaimme opettaja. Kuka muu puoltaa kuin Baloo?"

Musta varjo pudottausi kehään. Tulija oli Bagheera, Musta Pantteri, sysimusta kauttaaltaan, paitsi että pantterijuomat kuvastuivat eräänlaisina vivahduksina kuten kiiltosilkkin kudus. Jokainen tunsu Bagheeran, eikä kenenkään mieli tehnyt satuttautua hänen polulleen, sillä hän oli kavala kuin Tabaqui, rohkea kuin villi puhveli ja hurjapäinen kuin haavoittunut norsu. Mutta ääni hänellä oli lempeä kuin metsähunajan tippuminen puusta, ja talja untuviakin pehmoisempi.

"Oi Akela ja te Vapaa Kansa", hän kehräsi, "minulla ei ole puhevaltaa kokouksessamme; mutta Viidakon Laki sanoo, että jos on tappamisen kiistaa uuden penikan suhteen, niin sen penikan elämä voidaan ostaa hinnan suorittamisella. Eikä Laki sano kuka saa hinnan suorittaa ja kuka ei. Olenko oikeassa?"

"Hyvä! Hyvä!" huudahtelivat nuoret sudet, jotka ovat aina nälissään.

"Kuulkaa Bagheeraa. Penikka voidaan lunastaa. Niin sanoo Laki."

"Tietäen ettei minulla ole oikeutta puhua täällä pyydän lupaa."

"Puhu vain", myöntyi parikymmentä ääntä.

"Alastoman penikan tappaminen on häpeä. Sitäpaitsi hänestä voi kasvaneena koitua teille parempi otus. Baloo on puhunut hänen puolestaan. Minäpä Baioon sanaan lisäksi mullin, ja lihavan, vasta tapetun, ei puolta mailia täältä, jos Lain mukaan hyväksytte ihmisenpenikan. Onko se vaikeata?"

Kymmenet äänet hälisivät: "Mitä sillä on väliä? Hän kuolee talvisateisiin. Hän nääntyy auringon helteeseen. Mitä haittaa voisi meillä olla alastomasta sammakosta? Juoskoon lauman mukana. Missä mulli on, Bagheera? Otettakoon hänet laumaan." Ja sitten Akelan jyhkeä haukku huusi: "Katsokaa tarkoin – katsokaa tarkoin, oi sudet!"

Mowgli oli yhä syvästi kiintynyt kivileluihinsa eikä ollut millänsäkään, kun sudet yksitellen käväisivät häntä tähyämässä. Vihdoin he kaikki läksivät alas mäkeä mullin jakoon; jäljelle jäivät vain Akela, Bagheera, Baloo ja Mowglin omaiset. Shere Khan yhä karjahteli yön pimennossa, julmasti kiukuissaan siitä, ettei Mowglia ollut hänelle luovutettu.

"Niin, karju vain", ähitteli Bagheera viiksiensä pielestä; "tulee aika, jolloin tämä alaston olento panee sinut karjumaan toisella sävelellä, jos minä ihmistä vähänkään tunnen".

"Teko oli hyvä", arveli Akela. "Ihmiset ja heidän penikkansa ovat sangen viisaita. Hänestä saattaa aikanaan olla apua."

"Totisesti, apua silloin kun koituu kova tarvis; sillä kukaan ei voi toivoa iän kaiken pystyvänsä laumaa johtamaan", huomautti Bagheera.

Akela ei vastannut. Hän ajatteli hetkeä, joka on jokaisen lauman jokaisen johtajan edessä: jolloin voimat heikkenevät heikkenemistään, kunnes sudet hänet viimein surmaavat ja uusi johtaja tulee sijalle – vuorostaan surman saadakseen.

"Vie hänet", hän kehoitti isä Jolkkaa, "ja harjaannuta kuten Vapaan Kansan jäsentä tulee".

Ja sillä tavalla Mowgli otettiin Seoneen susilaumaan mullin hinnalla ja Baloon puoltolauseella.

Nyt teidän täytyy tyytyä hyppäämään kymmenen tai yhdentoista pitkän vuoden yli ja ainoastaan arvailemaan, millaista ihmeellistä elämää Mowgli susien seassa vietti. Jos se kaikki nimittäin kirjoitettaisiin historiaksi, niin kovinpa monta kirjaa siitä kertyisi. Pienoinen kasvoi penikkain mukana, vaikka nämä tietysti olivat täysikasvuisia susia melkein ennen kuin toinen oli lapsikaan. Isä Jolka opetti hänelle elinkeinon kuuluvat seikat ja mitä mikin viidakossa merkitsi, kunnes jokainen ruohon kahahtus, jokainen lämpöisen yöilman henkäys, jokainen hänen päänsä yllä liihottelevien pöllöjen äännähdys, jokainen puuhun tuokioksi laskeutuvan yökön kynnen raapaisu ja jokaisen lammessa hypähtävän pikku kalan jokainen pulahdus merkitsi hänelle ihan yhtä paljon kuin

toimistotyönsä merkitsee liikemiehelle. Milloin ei opiskellut, hän istui päivänpaisteessa ja nukkui, ja söi ja nukkui taas; ollessaan pesun tarpeessa tai kuumissaan hän ui metsälammassa; ja hunajaa halutessaan (Baloo hänelle ilmaisi, että hunaja ja pähkinät olivat ihan yhtä maukasta syötävää kuin raaka liha) hän kiipesi sitä hakemaan, ja tässä oli Bagheera opastajana. Bagheeralla oli tapana lojua oksalla ja kutsua: "Tulehan, Pikku Veikko", ja ensimmältä Mowgli kapuili kuin laiskainen, mutta heitteliehittemmin oksalta oksalle melkein yhtä rohkeasti kuin harmaa apina.

Hän otti myös osaa laumakäräjiin, ja siellä hän havaitsi, että jos hän tiukasti tuijotti johonkuhun suteen, niin tämän oli pakko luoda katseensa toisaanne. Niinpä hän tuijotteli heihin huvikseen. Toisin ajoin hän poimi ystäviensä tallukoista pitkiä okaita, sillä sudet kärsivät kovasti piikeistä ja turkkiin tarttuneista takkiaisista. Öisin hän puikkelehti alas rinnettä viljelysmaille ja tähysteli hyvin uteliaana mökeissä asustavia kyläläisiä, mutta hän kaihtoi ihmisiä, sillä Bagheera osoitti hänelle viidakkoon niin ovelasti kätettyä nelikulmaista salaluukulla varustettua laatikkoa, että hän oli vähällä astua siihen, ja selitti hänelle, että se oli loukku.

Enemmän kuin mikään muu miellytti häntä lähteä Bagheeran matkassa metsän pimeään, lämpimään sydämeen, nukkuakseen koko raukaisevan päivän ja yöllä katsellakseen, miten Bagheera suoriutui pyynnissään. Bagheera tappoi nälissään oikealta ja vasemmalta, ja samaten Mowgli – yhdellä poikkeuksella. Niin pian kuin hän iältään kykeni ymmärtämään, oli Bagheera selitelty hänelle, ettei hän saisi konsanaan koskea karjaan, koska hänet oli mullin hengen hinnalla lunastettu laumaan. "Kaikki viidakko on sinun", oli Bagheera puhellut, "ja sinä saat tappaa kaikkea mihin voimasi pätevä; mutta lunastuksenasin olleen mullin tähden et saa kuuna päivänä tappaa tai syödä karjaa, yhtä vähän nuorta kuin vanhaakaan. Niin sanoo Viidakon Laki." Mowgli totteli uskollisesti.

Ja hän varttui, ja vantteraksi varttuikin, kuten ainakin poika, joka ei tiedä mitään opetuksia päähänsä ajettavan ja jolla ei ole maailmassa mitään muuta ajateltavaa kuin syöntiseikkoja.

Emo Jolkka mainitsi hänelle parina kertana, ettei Shere Khaniin sopinut luottaa ja että hänen täytyisi jonakuna päivänä surmata Shere Khan; mutta vaikka nuori susi olisi tuon neuvon alati muistanut, niin Mowgli sen unohti syystä että hän oli vain poika – sudeksi hän sentään olisi itseään sanonut, jos olisi osannut puhua mitään ihmiskieltä.

Shere Khan satuttautui aina hänen polulleen viidakossa, sillä sikäli kuin Akela oli vanhennut ja raihaantunut, oli nilkku tiikeri tekeytynyt läheiseksi ystäväksi lauman nuoremmille susille, ja nämä seurasivat häntä tasataksensa rippeet; tämmöistä ei Akela ikinä olisi sallinut, jos olisi rohjennut ulottaa valtansa oikeihin rajoihin. Shere Khan mielisteli heitä ja kummaili, miten noin reimat nuoret pyydystäjät saattoivat tyytyä kuolevan suden ja alastoman ihmisenpenikan johdettaviksi. "Sanotaan", härnäili Shere Khan, "että te ette käräjillä uskalla katsoa häntä silmiin"; ja nuoret sudet murisivat niskaharjaksiaan pörhistellen.

Bagheeralla oli silmät ja korvat kaikkialla. Hän tiesi kaikesta tästä hiukan, ja pariin kertaan hän moniaalla sanalla muistutti Mowglille, että Shere Khan hänet jonakuna päivänä tappaisi. Mutta Mowgli naureskeli ja vastasi: "Minulla on lauma ja sinut; ja Baloo, niin laiska kuin onkin, saattaisi puolestani antaa iskun tai pari. Miksi pelkäisin?"

Eräänä hyvin helteisenä päivänä Bagheera sai uuden aistimuksen – jostakin kuulemastansa syntyneen. Kenties Sahi Piikkisika oli hänelle kertonut; ainakin hän virkkoi Mowglille viidakon syvimässä kätöksessä, pojan lojuessa pää Bagheeran kauniille mustalle taljalle painuneena: "Pikku Veikko, kuinka useasti olen sinulle sanonut, että Shere Khan on vihollisesi?"

"Niin monta kertaa kuin tuossa palmussa on pähkinöitä", vastasi

Mowgli, joka tietysti ei osannut laskea. "Entä sitten? Minua nukuttaa,

Bagheera, ja Shere Khan on pelkkää pitkää häntää ja äänestä puhetta

– kuten Mor Riikinkukko."

"Mutta nytpä ei ole aika nukkua. Baloo tietää sen; minä tiedän sen; lauma tietää sen; ja hupsut, hupsut hirvetkin sen tietävät. Tabaqui myös on sinulle kertonut."

"Ho hoo!" ylvästeli Mowgli. "Tabaqui poikkesi pakeilleni äskettäin morkaten minua ihmisenpenikaksi ja kehnoksi multasienten penkojaksi; mutta minä sieppasin Tabaquita hännästä ja mojutin mokomaa kahdesti palmunrunkoon opettaakseni parempia tapoja."

"Tyhmästi tehty; sillä vaikka Tabaqui on ilkimys, niin hän olisi kertonut sinulle jotakin perin tärkeitä. Avaa nuo silmät, Pikku Veikko. Shere Khan ei uskalla tappaa sinua viidakossa; mutta muista, että Akela on elähtänyt ja pian tulee päivä, jona hän ei pysty kaatamaan kauristansa, ja silloin hän ei enää ole johtaja. Vanhuus myös vaivaa monia niistä susista, joiden katselmuksessa olit ensimmäistä kertaa käräjäpaikalle joutuessasi, ja nuoret sudet uskovat Shere Khanin opettamina, että ihmisenpenikalla ei ole sijaa laumassa. Ennen pitkää olet mies."

"Ja miksi ei mies juoksisi veljiensä matkassa?" kysyi Mowgli. "Olen viidakossa syntynyt. Olen noudattanut Viidakon Lakia, eikä ole sitä meikäläistä sutta, jonka kypälistä en ole okaa nykäissyt. Tokihan he ovat veljiäni!"

Bagheera oikaisihe täyteen mittaansa ja ummisti silmänsä puolittain.

"Pikku Veikko", hän sanoi, "tunnustelehan leukani alta".

Mowgli ojensi voimakkaan ruskean kätensä ja tapasi pienen paljaan täplän juuri Bagheeran silkkisen posken alta, missä kiiltävä karva kätki jättimäiset lihakset.

"Yksikään ei viidakossa tiedä, että minä, Bagheera, kannan tuota merkkiä – kaulahihnan jälkeä; ja kuitenkin, Pikku Veikko, olen ihmisten keskellä syntynyt, ja ihmisten keskellä emoni kuoli – kuninkaallisen palatsin häkeissä Oodeyporessa. Tämänpä takia minä sinusta käräjillä hinnan maksoin ollessasi pienoinen alaston pentu. Niin, ihmisten keskellä minäkin synnyin. En ollut viidakkoa milloinkaan nähnyt. Minua ruokittiin rautaisesta astiasta kankien takaa, kunnes eräänä yönä tunsin olevani Bagheera – Pantteri – enkä mikään ihmisen lelu, ja minä mursin lukon pahaisen yhdellä kypäläni iskulla ja säntäsin metsään. Ja koska olin oppinut ihmisten tavat, sukeusi minusta viidakossa kamalampi kuin Shere Khan. Eikö totta?"

"Kyllä", myönsi Mowgli; "koko viidakko pelkää Bagheeraa – kaikki paitsi Mowgli".

"Oh, sinä olet ihmisen penikka", sanoi Musta Pantteri hyvin hellästi; "ja ihan kuten minä palasin viidakkooni, samaten täytyy sinun lopulta mennä takaisin ihmisten luo, – niiden ihmisten, jotka ovat veljiäsi, – ellei sinua käräjillä surmata".

"Mutta minkätähden – minkätähden tahtoisi kukaan surmata minua?" tiedusti Mowgli.

"Katso minuun", oli Bagheeran vastaus; ja Mowgli tähyteli häntä vakaasti silmiin. Iso pantteri käänsi pois päänsä puolen minuutin kuluttua.

"Sen tähden", hän virkahti, siirtäen kypäläänsä lehtikasassa. "Minäkään en voi katsoa sinua silmiin, ja minä olen ihmisten keskellä syntynyt ja minä rakastan sinua, Pikku Veikko. Muut ne vihaavat sinua, kun heidän silmänsä eivät kykene kohtaamaan katsettasi; kun olet viisas; kun olet nykyntä okaita heidän jaloistaan – kun olet ihminen."

"En ole näitä seikkoja tiennyt", vastasi Mowgli jurosti; ja hän rypisti tuuheita mustia kulmakarvojaan.

"Mitä sanoo Viidakon Laki? Iske ensin ja sitten käytä kieltäsi. Jo huolettomuudestasi he sinut ihmiseksi tietävät. Mutta ole viisas. Sydämeni sanoo, että kun Akelalta kerran ei tappo luonnistu, – ja joka ajossa hänen käy tukalammaksi nitistää kauriinsa, – niin lauma kääntyy häntä ja sinua vastaan. Ne pitävät silloin kokouksen Käräjäkalliolla, ja silloin – ja silloin – mutta nyt tiedän!" huudahti Bagheera jaloilleen hypähtäen. "Mene sinä pian alas laaksoon ihmisten mökeille ja ota tänne hiukan Punakukkaa, jota siellä kasvatetaan, jotta sinulla ratkaisevana hetkenä on voimakkaampikin ystävä kuin minä tai Baloo tai ne lauman jäsenet, jotka sinua rakastavat. Hanki Punakukkaa."

Punakukalla Bagheera tarkoitti tulta, mikään viidakon olento kun ei tahdo nimittää tulta oikealla nimellä. Jokainen peto tuntee kuolettavaa pelkoa sitä kohtaan ja keksii satoja tapoja sen kuvataksaan kautta rantain.

"Punakukkaa?" toisti Mowgli. "Sitä kasvaa hämärissä heidän mökkiensä seinustoilla. Kyllä haen."

"Siinä puhuu ihmisenpenikka", sanoi Bagheera ylpeästi. "Muista että sitä kasvaa pienissä ruukuissa. Hanki joutuin sellainen ruukku ja pidä sitä hallussasi tarpeen varalle."

"Hyvä!" tuumi Mowgli. "Minä lähden. Mutta oletko varma, oi Bagheerani" – hän pujotti käsivartensa komeaan kaulaan ja katsoi isoihin silmiin syvälle – "oletko varma siitä, että tämä kaikki on Shere Khanin työtä?"

"Minut vapauttaneen murtuneen lukon kautta, varma olen, Pikku Veikko."

"Sittenpä, minut lunastaneen mullin kautta, minä maksan tästä Shere Khanille kaiken saamani ja ehkä hiukan ylitsekin", vakuutti Mowgli; ja hän kapaisi pois.

"Sepä ihmistä. Ihmistä kaikki", jupisi Bagheera itseksensä, laskeutuen jälleen makuulle. "Hohoi, Shere Khan, ei ole ollut mustempaa ajoa kuin tuo sinun sammakonajosi kymmenen vuotta takaperin!"

Mowgli oli ehtinyt taivaltaa pitkät matkat metsää, samoten kiivaasti ja sydän kuumana. Hän saapui luolalle ilta-usvan noustessa ja henkäili syvään, alas laaksoon tähyillessään. Penikat olivat ulkosalla, mutta emo Jolkka, luolan taustalla, tiesi läähätyksestä, että hänen sammakkoansa jokin vaivasi.

"Mistä pulaa, Poju?" hän kysyi.

"On jonkun yökön lavertelua Shere Khanista", huusi toinen vastaukseksi. "Minä metsästä kynnetyillä kentillä tänä yönä"; ja hän painausi alas pensaikkaa laakson pohjukassa polvittelevalle joelle. Siellä hän pysähtyi, sillä hän kuuli metsästävän lauman ulvonnan, kuuli vainotun sambhurin ammunnon ja sitten mörähdyksen, kun kauris kääntyi päin vihollisiansa. Nyt kuului nuorten susien häijyjä, katkeria ulvahduksia: "Akela! Akela! Näyttäköön Yksinäinen Susi voimansa. Tilaa lauman johtajalle! Hyppää, Akela!"

Yksinäinen Susi kai hyppäsi ja iski harhaan, sillä Mowgli kuuli hänen hampaittensa loksahduksen ja sitten vingahduksen, kun sambhur kipeällä sorkallaan potkaisi hänet nurin.

Mowgli ei odottanut enempää, vaan juoksi edelleen, ja ulvahdukset heikkenivät takana hänen juostessaan vainiomaille, missä kyläläiset asuivat.

"Bagheera puhui totta", hän läähätti, lymytessään erään mökin ikkunan ääreen kasattuun rehuläjään. "Huominen päivä on Akelalle ja minulle yhteinen."

Sitten hän painoi kasvonsa tiukasti ikkunanruutuun ja tähysteli liedessä palavaa tulta. Hän näki mökkiläisen vaimon yöllä nousevan ylös syöttämään sitä mustilla kokkareilla; ja kun aamu tuli ja usvat levisivät valkeina ja kylminä, hän näki mökkiläisen pojan ottavan savella laastitun pajukorin, täyttävän sen punaisenhehkuvilla sysillä, pistävän sen vaippansa alle ja lähtevän tanhualle lehmiä hoitelemaan.

"Siinäkö kaikki?" tuumi Mowgli. "Jos penikka sen osaa tehdä, niin eipä siinä pelkäämistä"; hän siis harppoi nurkan taa poikaa vastaan, sieppasi ruukun hänen kädestään ja hävisi sumuun, pojan jollottaessa pelosta.

"Ne ovat hyvin minun näköisiäni", mielti Mowgli, puhallellen ruukkuun kuten oli nähnyt vaimon tekevän. "Tämäpä kuolee, ellen sille anna syötävää"; ja hän sirotteli punaiselle hiillokselle risuja ja kuivia kaarnankappaleita. Puolitiessä rinnettä hänet tapasi Bagheera, aamukasteen helmeillessä kuukristalleina hänen turkissaan.

"Akela on iskenyt harhaan", kertoi pantteri. "Ne olisivat viime yönä hänet tappaneet, mutta ne tarvitsivat sinua myös. Ne haeskelivat sinua ylängöltä."

"Minä olin kynnetyillä kentillä. Valmis olen. Katso!" Mowgli näytti tuliruukkua.

"Hyvä! Kuule, minä olen nähnyt ihmisten pistävän tuohon kuivan oksan ja tuotapikaa puhkesi sen päähän Punakukkaa. Etkö pelkää?"

"En. Miksi pelkäisin? Nyt muistan – jos ei se ole unta – miten minä ennen sutena oloani makasin Punakukan vieressä ja se oli lämmin ja suloinen."

Kaiken päivää istui Mowgli luolassa tuliruukkuansa vaalien ja sirotellen siihen kuivia oksia nähdäkseen mitä ne vaikuttaisivat. Hän löysi mukavan karahkan, ja kun illalla Tabaqui tuli luolalle

töykeästi ilmoittamaan, että häntä tarvittiin Kärjäkalliolla, niin hän nauroi kunnes Tabaqui luikki tiehensä. Sitten Mowgli yhä naureskellen lähti käräjille.

Akela, Yksinäinen Susi, makasi paatensa vieressä merkinä siitä, että lauman johtajan paikka oli avoinna, ja Shere Khan rippeillä ruokittuine susisaattueineen asteli edestakaisin ilmeisesti mielissään. Bagheera makasi ihan Mowglin takana, ja tuliruukku oli Mowglin polvien välissä. Kaikkien ollessa läsnä alkoi Shere Khan puhua – sitä ei hän Akelan parhaimmillaan ollessa olisi konsanaan rohjennut.

"Hänellä ei ole oikeutta", kuiskasi Bagheera. "Sano se. Hän on koiran poika. Hän pelästyy."

Mowgli hypähti seisaalleen. "Vapaa Kansa", hän huusi, "johtaako laumaa Shere Khan? Mitä tekemistä tiikerillä on johtajapaikastamme päätettäessä?"

"Siihen nähden että johtajapaikka vielä on avoinna, ja pyydettyinä puhumaan...", aloitti Shere Khan.

"Kuka on pyytänyt?" vastasi Mowgli. "Olemmeko me kaikki shakaaleja, tätä karjantourastajaa hännystelläksemme? Lauman johtaminen on yksistään lauman asia."

Kuului ärähdyksiä: "Vaiti, sinä ihmisen penikka!" "Antakaa hänen puhua. Hän on pitänyt Lakimme"; ja vihdoin lauman vanhemmat karjuivat: "Puhukoon Kuollut Susi." Kun lauman johtaja on tapossaan epäonnistunut, niin häntä kutsutaan Kuolleeksi Sudeksi niin kauan kuin hän elää, eikä se aika ole pitkä.

Akela nosti vanhaa päätänsä väsyneesti:

"Vapaa Kansa, ja te myös, Shere Khanin shakaalit, kaksitoista kautta olen teitä johtanut tappoon ja takaisin, eikä koko sinä aikana ainoakaan ole joutunut loukkuun eikä tarveltunut. Nyt olen iskenyt harhaan tapossani. Te tiedätte kuinka se juoni punottiin. Te tiedätte toimittaneenne minut koettelemattoman kauriin eteen, tehdäksenne heikkouteni tunnetuksi. Se oli taitava temppu. Teillä on oikeus tappaa minut tässä Kärjäkalliolla nyt. Kysynpä siis, kuka tulee tekemään lopun Yksinäisestä Sudesta? Sillä se on Viidakon Lain mukaan minun oikeuteni, että te tullette yksitellen."

Syntyi pitkällinen hiljaisuus, sillä yksikään susi ei halunnut kahdenkamppailuun elämästä ja kuolemasta Akelan kanssa. Sitten ärjyi Shere Khan: "Pyh! mitä me tästä hampaattomasta hupakosta? Hän on tuomittu kuolemaan! Ihmisenpenikka se liian kauan on elänyt. Vapaa Kansa, hän on alun pitäin ollut minun otukseni. Luovuttakaa hänet minulle. Minä olen kyllästynyt tähän ihmissusi-hulluuteen. Hän on jo kymmenen kautta häirinyt viidakkoa. Luovuttakaa minulle ihmisenpenikka; muutoin metsästäni täällä aina, antamatta teille luun siruakaan. Hän on ihminen, ihmisen lapsi, ja minä vihaan häntä luitteni ytimiä myöten!"

Enemmän kuin puolet laumaa ulvoi: "Ihminen! Ihminen! Mitä on ihmisellä tekemistä meidän kanssamme? Menkään hän omaan paikkaansa."

"Usuttamaan kaikki kylien väki meidän kimppuumme?" menosi Shere Khan. "Ei; luovuttakaa hänet minulle. Hän on ihminen, eikä kukaan meistä voi katsoa häntä silmiin."

Akela nosti taas päätänsä ja virkkoi: "Hän on nauttinut meidän ravintoamme. Hän on nukkunut parissamme. Hän on ajanut meille riistaa. Hän ei ole rikkonut ainoatakaan sanaa Viidakon Laista."

"Ja myös: minä maksoin hänen puolestansa mullikan, silloin kun hänet otettiin laumaan. Vähäinen on mullikan arvo, mutta Bagheeran kunnia on jotakin, minkä puolesta hän kenties taistelee", lausui Bagheera suopeimmalla äänellään.

"Kymmenen vuotta takaperin maksettu mullikka!" ärisi lauma. "Mitä me kymmenen vuotta vanhoista luista piittaamme?"

"Tai sitoumuksesta?" kysyi Bagheera, valkeat hampaat huulen alta paljastuneina. "Oikeinpa on Vapaa Kansa nimenänne!"

"Mikään ihmisen penikka ei voi juosta viidakon väen matkassa", kiljui Shere Khan. "Antakaa pois minulle!"

"Hän on meidän veljemme kaikessa paitsi vereltään", pitkitti Akela; "ja te tapasitte hänet täällä! Olenpa tosiaan elänyt liian kauan. Jotkut teistä ovat karjan syöjiä, ja toisien olen kuullut Shere

Khanin opettamina käyvän pimeinä öinä sieppomassa lapsia kyläläisten kynnykseltä. Tiedän teidät siis raukoiksi, ja raukoille nyt puhun. On varmaa, että minun täytyy kuolla, eikä minun henkeni ole minkään arvoinen, muutoin tarjoaisin sen ihmisenpenikasta. Mutta lauman kunnian vuoksi – sen pikku seikan olette unohtaneet johtajatta ollessanne – minä lupaan, että jos annatte ihmisenpenikan lähteä omaan paikkaansa, niin minä en paljasta ainoatakaan hammasta teitä vastaan, kun kuolemani hetki saapuu. Minä kuolen silloin taistelutta. Se säästää laumalta ainakin kolme henkeä. Enempää en voi tehdä; mutta jos tahdotte, niin minä pelastan teidät häpeästä, jota tuottaa virheettömän veljen tappaminen, – veljen, joka on Viidakon Lain mukaan laumaan puollettu ja lunastettu."

"Hän on ihminen – ihminen – ihminen!" ärisi lauma; ja useimmat sudet alkoivat keräytyä Shere Khanin ympärille, jonka häntä alkoi heilahdella.

"Nyt on juttu sinun käsissäsi", huomautti Bagheera Mowglille. "Me emme voi tehdä enempää kuin tapella."

Mowgli nousi suoraksi seisomaan – hiiliruukku käsissään. Sitten hän ojensi käsivartensa ja haukotteli kärjäkansaa vasten kuonoa; mutta hän oli suunniltaan vimasta ja surusta, sillä, sutten tapaan, sudet eivät olleet hänelle milloinkaan ilmaisseet, kuinka kiihkeästi he häntä vihasivat. "Kuulkaapas!" hän huusi. "Ei tätä koirien ulinaa tarvita. Olette tänä iltana niin moneen kertaan vakuuttaneet minut ihmiseksi (ja totisesti olisin ollut sutena teidän kanssanne elämäni loppuun asti), että tunnen sananne todeksi. Niinpä en enää kutsukaan teitä veljikseni, vaan sag'iksi (koiriksi), kuten teitä ihminen nimittäisi. Mitä te teette ja mitä ette, se ei ole teidän sanottavissanne. Minusta se riippuu; ja nähdäksemme asian selvemmin olen minä, ihminen, tuonut tänne hiukkasen sitä Punakukkaa, jota te koirat pelkätte!"

Hän heitti hiiliruukun maahan. Muutamat hehkuvat hiilet sytyttivät kuivan sammaltukon leimahtamaan räiskyvänä lieskana, ja koko neuvosto peräytyi hyppivien liekkien tieltä kauhuissaan.

Mowgli työnsi kuivan karahkansa tuleen kunnes oksat leimusivat ja räiskyivät, ja pyöritteli sitä luimistelevien susien keskellä.

"Sinä olet herra", supisi Bagheera. "Pelasta Akela kuolemasta. Hän on aina ollut ystäväsi."

Akela, yrmeä vanha susi, joka ei ollut milloinkaan elämässään anonut armoa, loi Mowgliin surkean katseen, pojan siinä seistessä ilkosen alastomana, pitkä musta tukka liehumassa hartiajn yli karahkan loimossa, joka sai varjot hyppimään ja vipajamaan.

"Hyvä!" virkkoi Mowgli verkalleen tuijotellen ympärilleen. "Näen olevanne koiria. Minä lähden seurastanne oman väkeni luo – jos ne omaa väkeäni ovat. Viidakko on minulta suljettu, ja minun täytyy unohtaa puheenne ja toveruutenne; mutta minä tahdon olla armeliaampi kuin te olette. Koska olin miltei veriveljenne, niin lupaan, että ihmisenä ihmisten parissa ollessani en kavalla teitä ihmisille, niinkuin te olette minut kavaltaneet." Hän potkaisi tulta jalallaan ja kipinät sinkoivat öiseen ilmaan. "Älköön koituko sotaa kenenkään laumaan kuuluvan ja minun välillämme. Mutta minulla on velka maksettavana ennen lähtöäni." Hän harppasi Shere Khanin eteen, joka istui tylsästi vilkutellen silmiänsä liekeille, ja tarttui hänen leukatöyhtöönsä. Bagheera seurasi tapaturmien varalta. "Ylös, koira!" huusi Mowgli. "Ylös, kun ihminen puhuu, tai pistän taljaasi tullen!"

Shere Khanin korvat olivat litteinä kouristuneet taaksepäin ja hän ummisti silmänsä, sillä näre roihusi kovin likellä.

"Tämä karjantappaja vakuutti tappavansa minut käräjillä, kun ei ollut minua penikkana ollessani tappanut. Noin ja noin me koiria pieksämme ollessamme ihmisiä. Liikautappas partakarvaakaan, Lungri, niin sullonpa Punakukan alas kurkkuusi!" Hän huitoi Shere Khania rangalla päähän, ja tiikeri vinkui ja uikutti hirveän pelon vallassa.

"Pyh! Korvennettu viidakkokissa – laputa nyt! Mutta muista, että kun ensi kerralla saavun Kärjäkalliolle kuten miehen pitää saapua, niin se tapahtuu Shere Khanin talja pääni päällä. Akela taas käyköön elämään vapaasti mielensä mukaan. Te ette tapa häntä, syystä ettei se ole minun tahtoni. En myöskään luule teidän istuvan täällä kauemmin kielet lerpallaan kuin olisitte mitäkin hyväisiä ettekä koiria, jotka minä hädän matkoihinsa – noin! Menkää!" Tuli roihusi hurjasti karahkan kärjessä ja

Mowgli hosui oikeaan ja vasempaan kehässä, niin että sudet ulvoen kaikkosivat kipinäin poltellessa niiden turkkeja. Viimein oli jäljellä ainoastaan Akela, Bagheera ja ehkä kymmenen Mowglin puolelle asettunutta sutta. Silloin alkoi Mowglin sisuksia niin vihavoida, ettei hän konsanaan ollut moista poltetta tuntenut, ja hän tavotteli ilmaa ja nyhkytteli, kyynelten karpaloidessa hänen poskillansa.

"Mitä tämä on? Mitä tämä on?" voihki hän. "En haluaisi jättää viidakkoa, enkä tiedä mitä tämä on. Kuolenko minä, Bagheera?"

"Et, Pikku Veikko. Nuo ovat vain kyyneleitä, jollaisia ihmiset käyttävät", selitti Bagheera. "Nyt tiedän, että sinä olet ihminen etkä enää ihmisen penikka. Viidakko on tosiaankin suljettu sinulta tästälähtein. Anna niiden valua, Mowgli. Ne ovat vain kyyneleitä." Ja Mowgli istuutui itkemään katkerasti kuin sydän pakahtumaisillaan, eikä hän ollut eläissään ennen itkenyt.

"Nyt", hän virkahti, "minä lähdän ihmisten luo. Mutta ensin täytyy minun lausua jäähyväiset emolleni"; ja hän riensi luolaan missä tämä isä Jolkkan kanssa asui, ja itki emonsa turkkia vasten painuneena, neljän penikan ulvoessa surkeasti.

"Ettehän unohda minua?" sanoi Mowgli.

"Emme koskaan niin kauan kuin kykenemme vainua seuraamaan", vakuuttivat penikat. "Tule vuoren juurelle ihmisenä ollessasi, niin me pakisemme sinulle; ja me poikkeamme öisin vainiomäille kisailemaan kanssasi."

"Tule pian!" pyyteli isä Jolkka. "Oi, viisas pikku sammakko, tule pian käymään; sillä me olemme vanhat, emosi ja minä."

"Tule pian", pyyteli emo Jolkka, "pienoinen alaston poikani; sillä kuulehan, ihmisen lapsi, minä olen sinua rakastanut enemmän kuin omia pentujani konsanaan".

"Minä tulen varmasti", lupasi Mowgli; "minä tulen levittämään Shere Khanin taljaa Käräjäkalliolle. Älkää unohtako minua! Sanokaa kaikille viidakossa, etteivät minua unohda!"

Päivä alkoi sarastaa Mowglin yksinään lähtiessä alas ylängön rinnettä kohtaamaan niitä salaperäisiä olentoja, joita ihmisiksi nimitetään.

SEEONEE-LAUMAN METSÄSTYSLAULU

Teki tuloa aamu, sai ääni peuraan
nyt, vielä ja taas!
Näytti haarova sarvi ja haarova sarvi
salolammen, miss' oli hirvien parvi.
Olen väijynyt yksin, ma kaikkea seuraan
nyt, vielä ja taas!

Teki tuloa aamu, sai ääni peuraan,
nyt, vielä ja taas!
Susi nopsasti palaa ja nopsasti palaa
luo lauman, jok' ootteli viestiä salaa,
ja me etsimme, löysimme metsästysalaa
nyt, vielä ja taas!

Teki tuloa aamu, sai lauma teuraan
nyt, vielä ja taas!
Jalat ei viitahan jälkiä jätä!
Pimeässä ees silmiä välttä ei hätä!
Nyt on ääntä! Hei hoi hei! Kuulkaapa tätä
nyt, vielä ja taas!

KAAN METSÄSTYS

Leopardi on täplistä ylpee ja puhveli sarvistaan. Ole puhdas, kun kiillosta taljan sun voimias arvailaan. Jos sinkoat sorkilla sonnina tai sambhurin sarvesta saat, älä viestiä kiidätä meille; myös oltiin me lapsekkaat. Älä vierasta pentua sorra, vaan veikkona vain ota vastaan, jos pieni ja lystikäs onkin; pian karhu voi etsiä lastaan. "Olen verraton!" kerskuvi pentu ens' tapponsa saatuaan. Iso viidakko, pienipä pentu. Hänen sietää vaieta vaan.

Baloon ajatelmia.

Kaikki mikä tässä kerrotaan tapahtui jonkin aikaa ennen kuin Mowgli joutui hädetyksi Seoneen susilaumasta tai kosti tiikeri Shere Khanille. Niinä päivinä Baloo opetti hänelle viidakon lakia. Isoa, totista, vanhaa ruskeata karhua ihastutti noin näppärä oppilas, sillä nuoret sudet opettelevat viidakon lakia vain sen verran kuin heidän omaan laumaansa ja heimoonsa kuuluu, ja luikkivat tiehensä oitis kun pystyvät kertaamaan metsästyssäkeet: – "Äänettömät kypälät; pimeässä näkevät silmät; tuulien haaston tyysijoihensa kuulevat korvat ja terävät valkeat hampaat, kaikki nämä ovat tunnusmerkkejä veljillämme, paitsi shakaali Tabaguilla ja hyeenalla, joita me vihaamme." Mutta Mowglin oli ihmisen penikkana opittava melko lailla enemmän kuin tämä.

Toisinaan tallusteli Bagheera, musta pantteri, viidakon läpi tarkastelemaan lemmikkinsä edistymistä ja kehräili pää puuta vasten Mowglin lausuillaan päivän läksyä Baloolle. Poika osasi kiivetä melkein yhtä hyvin kuin uida, ja uida melkein yhtä hyvin kuin juosta. Lainopettaja Baloo opetti hänelle sen vuoksi metsä- ja vesilait: miten erottaa laho oksa terveestä; miten puhutella kohteliaasti villejä mehiläisiä tavatessaan niiden pesän viisikymmentä jalkaa yläpuolella maanpinnan; mitä sanoa Mang-yökölle joutuessaan keskipäivällä häirinneeksi häntä lehvistössä; ja miten varoittaa lammikoiden vesikäärmeitä loiskahtaessaan alas niiden sekaan. Viidakon väestä ei kukaan siedä häirintää, ja kaikki ovat kovin kärkevät syöksähtämään tunkeutujan kimppuun. Mowglille opetettiin myös muukalaisten metsästyshuuto, jota on äänekkäästi toisteltava, kunnes siihen vastataan, milloin viidakon väestä joku metsästää ulkopuolella omaa aluettansa. Se merkitsee käännettynä: "antakaa minulle lupa metsästää täällä, sillä minä olen nälissäni"; ja vastaus kuuluu: "metsästähän sitten ruuaksesi, mutta älä huviksesi".

Tästä kaikesta näette, kuinka paljon Mowglin oli opittava ulkoa, ja häntä väsytti ylenpalttisesti saman asian hokeminen sataan kertaan; mutta, kuten Baloo virkkoi Bagheeralle eräänä päivänä Mowglin saatua korvatillikan ja juostua kiukuissaan karkuun: "Ihmisen penikka on ihmisen penikka, ja hänen täytyy oppia viidakon laki kokonaan."

"Mutta ajattele kuinka pikkuruinen hän on", vastusti musta pantteri, joka olisi lellitellyt Mowglin pilalle, jos olisi saanut tahtonsa tapahtumaan. "Miten voi hänen pääpahasensa kantaa kaikkia sinun pitkiä puheitasi?"

"Onko viidakossa mitään liian pientä surman omaksi? Ei. Siksi minä hänelle näitä taitoja opetan, ja siksi lyön häntä, hyvin pehmeästi, milloin hän unohtaa."

"Vai pehmeästi! Mitä sinä pehmeystä tiedät, senkin Rautakoura?" murahti Bagheera. "Hänen kasvonsa ovat tänään ihan kolhiintuneet sinun – pehmeystäsi. Huh."

"Parempi että minä, joka häntä rakastan, kolhin häntä vaikkapa kiireestä kantapäähän, kuin että hän joutuisi vaurioon tietämättömyydestä", vastasi Baloo hyvin vakavasti. "Minä opetan hänelle nyt viidakon tietäjäsanoja, jotka suojelevat häntä lintujen ja käärmeikansan parissa sekä kaikkien neljällä jalalla metsästävien keskuudessa, paitsi hänen omassa laumassaan. Hän voi nyt vaatia suojelusta kaikelta viidakon väeltä, kunhan vain muistaa sanat. Eikö se ole pikku pölytyksen arvoista?"

"No, pidähän vain varasi, ettet tapa ihmisenpenikkaa. Hän ei ole mikään puunrunko tylsien kynsiesi teroittimeksi. Mutta mitä ovat nuo tietäjäsanat? Minä kait apua pikemmin annan kuin pyydän", – Bagheera ojensi yhtä kypäläänsä ja ihaili sen päässä harittavia terässinisiä sorkkarautoja – , "mutta tekisi kuitenkin mieleni tietää".

"Minä kutsun Mowglin ja hän sanoo ne – jos tahtoo. Tulehan, Pikku Veikko!"

"Pääni humisee kuin mehiläispuu", myrähti nyreä pikku ääni heidän päänsä päältä, ja Mowgli lipui alas puunrunkoa kovin suuttuneena ja kiukuissaan, lisäten maahan päästessään: "Tulen Bagheeran vuoksi enkä sinun, vanha lihava Baloo!"

"Minulle yhdentekevää", vastasi Baloo, vaikka olikin loukkaantunut ja murheissaan. "Kerrohan siis Bagheeralle ne viidakon tietäjäsanat, jotka olen sinulle tänä päivänä opettanut."

"Minkä väen tietäjäsanat?" kysyi Mowgli kerkeänä näyttämään taitoaan.

"Viidakolla on monta kieltä. Minä tunnen ne kaikki."

"Vähän tiedät, vaan et paljoa. Näethän, oi Bagheera, ne eivät konsanaan kiitä opettajaansa. Ei yksikään pikku sutonen ole koskaan palannut kiittämään vanhaa Baloota hänen opetuksistaan. Sanoppa sitten metsästäjäheimojen sanat – suur'oppinut."

"Olemme yhtä verta, te ja minä", vastasi Mowgli, antaen sanoille karhukoron, jota kaikki metsästäjäväki käyttää.

"Hyvä. Nyt lintujen."

Mowgli teki työtä käskettyä, sääksen vihellys lauseen loppuna.

"Nyt käärmeväen", pyysi Bagheera.

Vastaus oli sanoin kuvaamaton siihenä, ja Mowgli potkaisu jalkansa ylös taaksepäin, taputti käsiänsä omaksi ylistyksekseen ja loikkasi Bagheeran selkään, istuen siellä sivuttain, rummuttaen kiiltävää taljaa kantapäillään ja irvistellen Baloolle niin mokomasti kuin ikinä osasi.

"Kas niin – kas niin! Olipa tuo pikku kopauttelun arvoista", virkkoi ruskea karhu hellästi. "Jonakuna päivänä sinä vielä muistat minut." Sitten hän kääntyi syrjään kertomaan Bagheeralle, että hän oli kerjännyt nuo tietäjäsanat Hathilta, villiltä elefantilta, joka tietää kaikki nuo asiat, ja että Hathi oli vienyt Mowglin eräälle lammikolle saadakseen käärmeensanat vesikäärmeeltä, Baloo kun ei niitä kyennyt lausumaan, ja että Mowgli oli nyt kutakuinkin turvattu kaikilta tapaturmilta viidakossa, koskei käärme, lintu tai peto loukkaisi häntä.

"Ketään ei siis ole tarvis pelätä", lopetti Baloo, ylpeänä taputellen isoa karvaista vatsaansa.

"Paitsi hänen omaa heimoansa", jupisi Bagheera itseksensä, ja huudahti sitten ääneensä Mowglille: "Varo kylkiluitasi, Pikku Veikko! Mitä tuommoinen teiskaroiminen merkitsee?"

Mowgli oli yrittellyt saada ääntänsä kuuluviin, nykimällä Bagheeran hartiatuikkia ja potkimalla terhakasti. Kun nuo kaksi rupesivat häntä kuuntelemaan, luikkasi hän täyttä kurkkua: "Ja sitten minä saan oman heimoni ja johdan sitä lehvistöissä kaiken päivää."

"Mitä tämä uusi hupsuus on, pikku unelmien uneksija?" kysyi Bagheera.

"Niin, ja viskelen näreitä ja naavaa vanhan Baloon naamaan", pitkitti

Mowgli. "Sen ne ovat minulle luvanneet. Hei!"

"Hupsis!" Baloon iso kämmen pyyhkäisi Mowglin Bagheeran selästä, ja lojuessaan noiden isojen etukäpälien välissä näki poika karhun olevan kovasti suutuksissaan.

"Mowgli", sanoi Baloo, "sinä olet puhutellut bandar-logia – apinakansaa".

Mowgli vilkaisi Bagheeraan nähdäkseen oliko pantterikin vihainen, ja Bagheeran silmät tuijottivat kovina kuin piikivet.

"Sinä olet pitänyt seuranasia apinakansaa – harmaita pitkähäntiä – väkeä jolla ei ole lakia – kaiken syöjiä. Se on suuri häpeä."

"Kun Baloo iski minua päähän", selitti Mowgli (hän makasi vielä selällään), "niin minä läksin tieheni ja harmaat apinat tulivat alas puista ja säälittelivät minua. Kukaan muu ei minusta huolinut." Hän tuheri hiukan.

"Apinakansan sääli!" tuhahti Baloo. "Vuorivirran hiljaisuus! Kesäauringon viileys! Entä sitten, ihmisenpenikka?"

"Sitten – sitten ne antoivat minulle pähkinöitä ja muuta hyvää syötäväksi, ja ne – ne kantoivat minut sylissään puiden latvoihin ja sanoivat minun olevan veriveljensä, paitsi ettei minulla ollut häntää, ja minun tulevan jonakuna päivänä heidän johtajakseen."

"Niillä ei ole mitään johtajaa", oikaisi Bagheera. "Ne valehtelevat. Ne valehtelevat aina."

"Ne olivat kovin ystävällisiä ja pyysivät minua tulemaan uudestaan. Miksei minua ole koskaan viety apinakansan luokse? Ne seisovat jaloillaan kuten minäkin. Ne eivät lyö minua kovilla käpälillä. Ne leikkivät kaiken päivää. Anna minun nousta! Paha Baloo, anna minun nousta! Minä tahdon taas leikkiä niiden kanssa."

"Kuulepas, ihmisenpenikka", puheli karhu, ja hänen äänensä jyrisi kuin ukkonen kuumana yönä, "minä olen sinulle opettanut kaikkien viidakon heimojen lait – paitsi puissa asuvan apinakansan. Niillä ei ole mitään lakia. Ne ovat hylkiöitä. Niillä ei ole omaa kieltä, ne vain käyttävät muilta varkain kuulemiansa sanoja, tähyillen ja vaaniskellen lehvistössä. Niiden tapa ei ole meidän tapamme. Ne ovat vailla johtajaa. Niillä ei ole muistia. Ne kerskuvat ja lörpöttelevät ja ovat olevinansa suuri kansa, joka on ryhtymäisillään tärkeihin yrityksiin viidakossa, mutta pähkinän putoaminen kääntää niiden mielet nauruun ja kaikki unohtuu. Meillä viidakon väellä ei ole mitään tekemistä niiden kanssa. Me emme juo mistä apinat juovat; me emme mene minne apinat menevät; me emme metsästä missä ne metsästävät; me emme kuole missä ne kuolevat. Oletko tähän päivään asti kuullut minun puhuvan bandar-logista?"

"En", vastasi Mowgli kuiskaten, sillä metsä oli nyt Baloon lopetettua kovin hiljaisena.

"Viidakon väki poistaa ne kieleltään ja mielestään. Ne ovat kovin monilukuiset, ilkeät, likaiset, häpeämättömät, ja ne haluaisivat, jos niillä mitään tarkoituksellista halua on, päästä viidakon väen huomioon. Mutta me emme ota niitä huomataksemme silloinkaan kun ne viskelevät pähkinöitä ja törkyä niskaamme."

Samassa ropsahti oksien lomitse ryöppy pähkinöitä ja risuja; ja he kuulivat korkealta ilmasta, hentojen oksien joukosta, köhimistä ja ulvahduksia ja vihaista tömistelyä.

"Apinakansa on kielletty", jatkoi Baloo, "kielletty viidakon väelle.

Muista se."

"Kielletty", huomautti Bagheera; "mutta kuitenkin olisi mielestäni

Baloon pitänyt varoittaa sinua niistä".

"Minun – minun? Kuinka saatoin arvata, että hän kisailisi mokoman roskalauman kanssa? Apinakansa! Hyh!"

Uusi ryöppy syöksähti heidän päällensä, ja nuo kaksi astelivat pois, ottaen Mowglin mukaansa. Baloo oli apinoista puhunut silkkaa totta. Ne kuuluivat puunlatvojen asujamistoon, ja kun pedot aniharvoin katsovat ylös, niin ei apinoilla ja viidakon väellä ollut mitään tilaisuutta sattua toistensa tielle. Mutta milloin tahansa löysivät sairaan suden taikka haavottuneen tiikerin tai karhun, apinat kiusasivat häntä ja paiskelivat kaikkia petoja kalikoilla ja pähkinöillä huvikseen ja toivoen tulevansa huomatuiksi. Sitten ne mölysivät ja kirkuivat järjettömiä lauluja ja haastoivat viidakon väkeä kapuamaan puihinsa tappelemaan kanssaan tai sydäntyivät hurjiin otteluihin tyhjältä keskenänsä, jättäen kuolleet apinat viidakon väen nähtäväksi. Niillä oli aina aikomuksena viipymättä hankkia itselleen johtaja ja omat lait ja tavat, mutta siitä ei koskaan tullut mitään, sillä niiden muisti ei kestänyt päivästä toiseen. Sen vuoksi ne sovittivat hommansa hokemalla sananpartta: "mitä bandar-log ajattelee nyt, sitä viidakko ajattelee myöhemmin", ja se viihdytti niitä aika lailla. Mikään peto ei voinut niitä saavuttaa, mutta ei niistä myöskään mikään peto ollut millänsäkään, ja siitä syystä ne olivat olleet kovin mielissään, kun Mowgli tuli niiden kanssa leikkimään, ja ne kuuluivat kuinka suutuksissaan Baloo oli.

Ne eivät aikoneet tehdä sen enempää – bandar-log ei koskaan tarkoita mitään. Mutta yksi niistä keksi mielestään loistavan aatteen, ja hän kertoi kaikille muille, että Mowgli olisi hyödyllinen pitää heimossa, koska hän osasi punoa yhteen risuja tuulen suojaksi; jos he siis sieppaisivat hänet, niin he voisivat taivuttaa hänet opettajaksensa. Tietysti oli Mowgli puunhakkaajan lapsena

perinyt kaikenmoisia vaistoja, ja hänellä oli tapana rakennella katkenneista vesoista pikku mökkejä, ajattelemattakaan miten tuli niitä sommitelleeksi, ja puissaan pälyilevät apinat pitivät hänen leikkiänsä kerrassaan ihmeellisenä. Tällä kertaa, sanoivat ne, ne todella ottaisivat johtajan ja kohoaisivat viidakon viisaimmaksi heimoksi – niin viisaaksi, että kaikki muut huomaisivat ne ja kadehtisivat niitä. Siitä syystä ne seurasivat Baloota, Bagheeraa ja Mowglia viidakon läpi hyvin hiljaisina, kunnes oli puolipäiväuinahduksen aika ja Mowgli suuresti häpeissään painautui pantterin ja karhun väliin nukkumaan, päättäen pysyä ehdottomasti erillään apinakansasta.

Keskellä untansa hän tunsu kovien, jänteiden, pienten käsien puristavan sääriänsä ja käsivarsiansa, oksat pyyhkivät hänen kasvojansa, ja sitten hän tuijotteli alas heiluvasta latvasta, Baloon herätellessä viidakkoa kumeilla karjahduksillansa ja Bagheeran ponnahtaessa runkoa ylöspäin kaikki hampaat paljastettuina. Bandar-log mölysi voitonriemuisena ja kiiti ylimpään huippuun, minne Bagheera ei uskaltanut seurata, hihkuen: "Hän on huomannut meidät! Bagheera on huomannut meidät. Kaikki viidakon väki ihailee taitavuuttamme ja viekkauttamme."

Sitten he läksivät pakenemaan; ja apinaväen pako puumaailmassa on mahdoton sanoin kuvata. Niillä on säännölliset valta- ja sivutiensä, ylä- ja alamäensä, kaikki viidestäkymmenestä seitsemänkymmeneen tai sataan jalkaan korkealla maasta, ja näitä myöten ne tarpeen tullen voivat matkata yölläkin. Kaksi vantterinta apinaa piteli Mowglia kainaloista ja heilahteli häntä kannatellen puusta toiseen, parikymmentä jalkaa loikkauksella. Yksinään ne olisivat päässeet puolta joutuisemmin, mutta pojan paino pidätteli niitä. Peloissaan ja pää pyörällä ollen Mowgli ei kuitenkaan voinut olla tuntematta hupia tästä hurjasta vauhdista, vaikka maan vilahtelu syvällä hänen allaan näytti kammottavalta ja jyhkeä töksähdys tyhjään ilmaan tehdyn hypyn jälkeen joka kerta kouri sydäntä.

Hänen saattueensa kiidatti häntä vuoroin ylös puuhun, kunnes hän tunsu hennoimpien latvuksien räiskivän ja taipuvan alla, vuoroin taas köhäisten ja luikaten paiskautui ilmaan ulos- ja alaspäin, pysähtyen tarraamalla käsin tai jaloin lähimmän puun alempiin haaroihin. Toisin ajoin hän näki aavat alat vielä vihreää viidakkoa, kuten maston huipussa seisova mies ulappaa, ja sitten oksat ja lehdet pieksivät hänen kasvojansa, kun hän vartijoinensa taas läheni maata. Niin ryntäili koko bandar-login heimo loikkien, ryskyen, hoilaten ja älisten pitkin puukujia, Mowgli vankinansa.

Jonkin aikaa hän pelkäsi noiden pudottavan hänet; sitten hän suuttui, mutta älysi haitalliseksi nousta vastarintaan, ja alkoi miettiä. Ensimmäisenä tehtävänä oli saada viesti Baloolle ja Bagheeralle, sillä hän tiesi apinain vauhdin jättävän heidät kauas jälkeen. Oli hyödytöntä katsella alas, sillä hän näki vain oksien yläpinnat, joten hän tähysteli ylöspäin ja näkikin kaukana sinertävässä autereessa Chil-sääksen leijuvan ja kieppuvan pitämässä silmällä viidakkoa, odotellen olentoja kuoleviksi. Chil näki apinain raahaavan jotakin ja pudottausi muutamia satoja metrejä alemma, nähdäkseen kelpasiko niiden taakka syötäväksi. Vihelsipä hän hämmästyneenä, nähdessään Mowglia laahattavan puunlatvaan ja kuullessaan hänen sääksenkielellä kiljaisevan: "Me olemme yhtä verta, sinä ja minä." Lehvien aallot ummistuivat pojan yli, mutta Chil piipahti lähimmän puun kohdalle ajoissa nähdäkseen ruskeiden pikku kasvojen jälleen pujahtavan esille. "Pane merkille tieni", huusi Mowgli. "Kerro Seonee-lauman Baloolle ja Käräjäkallion Bagheeralle."

"Kenen puolesta, Veikko?" Chil ei ollut koskaan ennen nähnyt Mowglia, vaikka tietysti olikin hänestä kuullut puheltavan.

"Mowglin, Sammakon. Ihmisenpenikaksi minua sanotaan! Pane merkille tieni!"

Viime sanat kirkaistiin pojan viistäessä halki ilman, mutta Chil nyökkäsi ja nousi korkeuksiin, kunnes näytti pieneltä tomuhiukkaselta, ja siellä hän leijui kaukoputkisilmillään seuraten puunlatvain heiluntaa, Mowglin saattueen törmätessä eteenpäin.

"Ne eivät koskaan ryntää kauas", hän hymähti. "Ne eivät koskaan tee mitä ryhtyvät tekemään. Aina nälvi uutuuksia bandor-log. Tällä kertaa, jolleivät silmäni petä, ne ovat penkoneet pahaa itselleen, sillä Baloo ei ole mikään maitoparta, ja Bagheeran tiedän pystyvän tappamaan muutakin kuin vuohia."

Hän siis huojui siivillänsä, jalat kokoon vedettyinä, ja odotteli.

Sillävälin Baloo ja Bagheera tepastelivat raivon ja murheen puuskissa. Bagheera kiivetä vänkäili terhakammin kuin eläissään oli yrittänyt, mutta oksat katkeilivat hänen painostaan ja hän luisui alas kypälät täynnä kaarnaa.

"Miksi et varoittanut ihmisenpenikkaa?" ärjyi hän Baloo poloiselle, joka oli pistänyt kömpelöksi laukaksi, toivoen muka saavuttavansa apinat. "Mitä hyötyä lähti pojan pökerrytyksestä iskuilla, jos et häntä varoittanut?"

"Joudu! Oi joudu! Me – me voimme vielä tavottaa ne!" puhkui Baloo.

"No jo onkin vauhti! Et sillä uuvuttaisi kipeätä lehmää. Lain opettaja – penikanpieksäjä – puolen tunnin kieriskelyyn repeäisit. Istuudu ja pohdi! Tee suunnitelma. Nyt ei ole aikaa takaa-ajoon. Ne voivat hänet pudottaa, jos ahdistamme liian likeltä."

"Arrula! Huu! Ne ovat jo voineet tipauttaa hänet kantamiseensa väsyneinä. Ken voi luottaa bandar-logiin? Pane yökön raatoja pääni päälle! Anna mustia luita syödäkseni! Vieritä minut villien mehiläisten pesiin, jotta minut kuoliaaksi pisteltäisiin, ja peitä minut hyeenan hautaan, sillä minä olen karhuista kurjin! Arrulala! Wohui! Oi Mowgli, Mowgli, miksi en sinua varoittanut apinakansalta sen sijaan että taoin sinua päähän? Nyt kenties olen läimäyttänyt päivän läksyn hänen muististansa, ja hän jää yksikseen viidakkoon ilman tietäjäsanoja."

Baloo painoi korviansa kämmenillään ja huiskui voihkien edes takaisin.

"Ainakin hän vast'ikään oikein kertasi minulle kaikki sanat", huomautti Bagheera kärsimättömästi. "Baloo, sinulla ei ole muistia eikä arvokkuutta. Mitä ajattelis viidakko, jos minä, musta pantteri, lyyhistryisin keräksi kuin Sahi Piikkisika, ja poraisin?"

"Viidakosta minä viis! Hän voi olla jo kuollut."

"Elleivät huvikseen pudota häntä tai joutilaisuudesta häntä nitistä, en minä ole ihmisenpenikasta huolissani. Hän on viisas ja hyvin opetettu, ja ennen kaikkea on hänellä silmät, jotka panevat viidakon väen pelkäämään. Mutta, ja se on paha paikka, hän on bandar-login vallassa, ja ne puissa asuvina eivät pelkää ketään meikäläistä." Bagheera nuoleksi toista etukäpääläänsä miettivästi.

"Minua pöllöä! Mikä lihava, juurtenmöyrijä narri olenkaan", huudahti Baloo tempautuen koholle. "On totta mitä Hathi Villi Elefantti lausuu: 'Kullekin oma pelkonsa'; ja ne, bandar-log, pelkäävät Kaa Kalliokäärmettä. Hän osaa kiivetä yhtä hyvin kuin nekin. Hän sieppoo nuoria apinoita öisin. Hänen äänensä kuiskaaminen saa niiltä häntäkarvat jäykistymään. Menkäämme Kaan luo."

"Mitä hän voi meidän avuksemme tehdä? Hän ei ole meidän heimoamme, jalaton – ja silmätkin hänellä on ylen ilkeät", puheli Bagheera.

"Hän on hyvin vanha ja hyvin ovela. Ennen kaikkea, hän on aina nälissään", puolustausi Baloo toivorikkaasti. "Lupaa hänelle liuta vuohia."

"Hän nukkuu kuukauden umpeensa kerran syötyään. Hän voi parhaillaan vedellä unta, ja jos sattuu valveillakin olemaan, niin entäs jos hän kernaammin tappaa omat vuohensa?" Bagheera ei tiennyt paljoa Kaasta ja oli tietysti epäluuloinen.

"Siinäpä tapauksessa sinä ja minä yhdessä, vanha eränkävijä, saatamme toimittaa hänet järkevämmälle tuulelle." Baloo hieroi kauhtunutta ruskeata hartiaansa pantterin kylkeen, ja he läksivät yhdessä etsimään Kaa jättiläiskäärmettä.

He tapasivat hänet venyttäytyneenä lämpöiselle kallioseinustalle ehtoopäivän aurinkoon, ihailien kaunista uutta asuansa, sillä hän oli viimeiset kymmenen päivää virunut luolassa vaihtamassa nahkaansa. Nyt hän oli loistavassa kunnossa – huiski isoa tylppäkuonoista päätänsä pitkin maata ja kietoi kolmenkymmenen jalan mittaista ruumistansa siroiksi solmuiksi ja kiemuroiksi sekä lipoi huuliansa ajatellessaan tulevaa päivällistänsä.

"Hän ei ole aterioinut", virkahti Baloo huojennuksesta huokaisten heti kun näki käärmeen kauniisti ruskean ja keltaisenkirjavan takin. "Ole varuillasi, Bagheera! Hän on aina nahkansa vaihdettuaan hiukan sokea ja kovin nopea iskemään."

Kaa ei ollut myrkkykäärme – hän päinvastoin hiukan halveksikin myrkkykäärmeitä pelkureina – , mutta hänen voimansa oli syleilyssä, ja kun hän kerran oli pyöräyttänyt isot renkaansa jonkun ympärille, niin siihenpä se juttu loppui.

"Saalista saaos!" huusi Baloo istahtaen ryntäilleen. Kaa oli kuten kaikkikin sukunsa käärmeet vähäkuuloinen eikä ensin kuullut tervehdystä. Sitten hän kiertyi valmiiksi kaikkien mahdollisuuksien varalle, pää alas painuneena.

"Saalista saakaamme kaikki", vastasi hän tervehdykseen. "Hei, Baloo, mitä sinä täällä teet! Saalista saaos, Bagheera. Yksi meistä ainakin on ruuan tarpeessa. Eikö ole mitään otuksen tietoa? Hirven, taikkapa nuoren kauriinkaan? Olen tyhjä kuin ehtynyt kaivo."

"Me olemme pyyntiretkellä", selitti Baloo huolettomasti. Hän tiesi, ettei Kaata saanut kiirehdyttää. Hän on liian iso.

"Sallikaa minun lyöttäytyä matkaan", tarjoutui Kaa. "Isku sinne tai tänne ei merkitse mitään sinulle, Bagheera tai Baloo, mutta minun – minun täytyy odottamistani odottaa päiväkausia metsäpolulla ja kiipeillä puolet yötä pelkästään nuoren apinan toiveissa. Ässh! Oksat eivät ole samoja kuin nuorena ollessani. Lahoja näreitä ja kuivia risuja ne ovat kaikki."

"Kenties iso painosi vaikuttaa myös asiaan", virkkoi Baloo.

"Minulla on mittaa melkoisesti – on melkoisesti", myönsi Kaa hiukan ylpeästi. "Mutta tämän uuden puunkasvun vikaa se silti on. Olinpa hyvin vähällä pudota viime retkelläni – tosiaankin hyvin vähällä – ja luiskahtamiseni rahina, häntäni kun ei ollut kiinteästi kietaistuna rungon ympäri, herätti bandar-login syytämään silmilleni mitä häijyimpiä nimityksiä."

"Jalaton, keltainen maan mato", jupisi Bagheera ikäänkuin koettaen muistutella mieleensä jotakin.

"Sssss! Ovatko ne koskaan nimittäneet minua siksi?" sähähti Kaa.

"Jotakin sellaista ne viime kuussa hoilailivat meille, mutta me emme niitä ottaneet huomataksemme. Ne sanovat mitä tahansa – sitäkin puhuvat, että sinä olet menettänyt kaikki hampaasi etkä käy mitään isompaa kuin vuonaa ahdistamaan, koska – bandar-log on tosiaan mitä häpeämättömintä riiviölaumaa – koska pelkää pukin sarvia", pitkitti Bagheera herttaisesti.

Käärme, varsinkaan Kaan kaltainen varova vanha python, ilmaisee aniharvoin suuttumuksensa, mutta Baloo ja Bagheera näkivät Kaan kurkun molemmin puolin isojen nielulihaksien paisuvan ja pingottuvan.

"Bandar-log on vaihtanut aluettansa", hän virkkoi levollisesti. "Saapuessani tänään päiväpaisteeseen kuulin niiden huikkailevan puunlatvoissa."

"Me ... me olemme juuri pyydystämässä bandar-logia", huomautti Baloo, mutta sanat takelsivat hänen kurkussaan, sillä ensimmäistä kertaa nyt hänen muistaakseen kukaan viidakon väestä tunnusti apinoista piittaavansa.

"Epäilemättä ei sitten olekaan pieni se aihe, joka saa kaksi moista metsästäjää – johtajia omassa viidakossaan tietenkin – bandar-login jäljille", vastasi Kaa kohteliaasti, mutta uteliaisuuttaan paisuen.

"Totta puhuaksemme", alotti Baloo, "en minä ole sen parempi kuin Seoneen sudenpenikkain vanha ja toisinaan hupakko lain opettaja, ja Bagheera tässä..."

"On Bagheera", täydensi musta pantteri, ja hänen leukansa sulkeutuivat lokshtaen, sillä hän ei luottanut nöyritymiseen. "Pula on tällainen, Kaa: nuo pähkinänvarkaajat ja palmunlehtien räpäijät ovat ryöstäneet mukaansa ihmisenpenikkamme, josta kenties olet kuullut puhuttavan."

"Minulle kertoi uutisena Sahi (hänen piikkinsä saavat hänet tungettelevaksi) ihmisenpenikasta, joka otettiin susilaumaan, mutta minä en uskonut. Sahi on tulvillaan puoleksi kuultuja ja ylen kehnosti kerrottuja tarinoita."

"Mutta tämä on totta. Ei ole ollut toista niin verrattomasti ihmisenpenikkaa", vakuutti Baloo. "Parhain ja viisain ja rohkein kaikista ihmisenpenikoista – oma oppilaani, joka kohottaa Baloon nimen kuuluisaksi kautta kaikkien viidakkojen; ja sitäpaitsi, minä – me – rakastamme häntä, Kaa."

"Ts! Ts!" sanoi Kaa, heiluttaen päätään edestakaisin. "Minäkin olen tiennyt mitä rakkaus on. Voisinpa jutella tarinoita, jotka –"

"Jotka oikean kiitoksen saadakseen tarvitsevat seestä yötä, kun kaikki olemme nauttineet runsaan aterian", tokaisi Bagheera. "Ihmisenpenikkamme on nyt bandar-login käsissä, ja me tiedämme, että kaikesta viidakon väestä ne pelkäävät ainoastaan Kaata."

"Ne pelkäävät ainoastaan minua. Syytäpä onkin", vastasi Kaa. "Lörppöjä, hassuja, turhamaisia – turhamaisia, hassuja ja lörppöjä ovat apinat. Mutta ihmiskapine ei joudu hyvän jäljille niiden käsissä. Ne väsyvät poimimistansa pähkinöistä ja karistelevat ne alas. Ne kantavat karahkaa puolen päivää ja aikovat tehdä sillä suurtöitä, ja sitten ne katkaista ritkauttavat sen keskeltä poikki. Eipä kannata kadehtia tuota ihmiskapinetta. Minuakin ne nimittivät – keltaiseksi kalaksiko?"

"Madoksi – madoksi – maan madoksi", selitteli Bagheera, "ja moneksi muuksikin, mitä en tässä kerrata kehtaa".

"Meidän täytyy muistuttaa niitä puhumaan hyvää herrastansa. Aaa-ssp! Meidän tulee avittaa niiden haihattelevaa muistia. No, minne ne penikan kanssa läksivät?"

"Viidakko yksin tietää. Auringonlaskua kohti, luulen", virkkoi Baloo:

"Olimme arvelleet sinun sen tietävän, Kaa."

"Minun? Mitenkä? Minä korjaan niitä sikäli kuin tielleni sattuvat, mutta minä en metsästele bandar-logia enkä sammakoita – tai lätäkön vihreätä kuortakaan sen paremmin. Hsss!"

"Ylös, ylös! Ylös, ylös! Hiloo! Illoo! Illoo, kurkista ylös, Seeoneen susilauman Baloo!"

Baloo vilkaisi ylös nähdäkseen mistä ääni tuli, ja Chil sääksi se siellä viiletti alas auringon kimmellellässä siipien röyhistyneillä reunoilla. Chilin lepoaika lähenei, hänen haihateltuaan pitkin viidakkoa etsimässä karhua, jonka sankka lehvistö oli kätkenyt.

"Mikä asiana?" kysyi Baloo.

"Olen nähnyt Mowglin bandar-login seassa. Hän pyysi minua sanomaan teille. Minä tähystelin. Bandar-log on vienyt hänet tuolle puolelle virtaa apinakaupunkiin – Kylmiin Sijoihin. Ne voivat viivähtää siellä yön, taikka kymmenen yötä, taikka tunnin. Olen käskenyt yökköjä pitämään silmillä pimeän ajan. Se viesti minulla. Saalista saakaa, te kaikki siellä alhaalla!"

"Täyteen ahdettu kita ja sikeä uni sinulle, Chil", huusi Bagheera. "Muistanpa sinua ensi tapossani ja siirrän sivuun yksistään sinua varten pään – sinä sääksistä parahin!"

"Eipä mitään. Eipä mitään. Pojalla oli tietäjäsanana. En mahtanut vähempää", ja Chil kieriskeli taas ylös vartiopaikalleen.

"Hän ei ole unohtanut käyttää kieltänsä", riemuitsi Baloo ylpeästi naurahtaen. "Että niin nuori muistaakin yksinpä lintujen tietäjäsanana häntä roikoteltaessa pitkin puiden latvoja!"

"Hanakasti sen häneen taotit", huomautti Bagheera. "Mutta minä olen hänestä ylpeä, ja nyt on meidän porhallettava Kylmiin Sijoihin."

He kaikki tiesivät missä se paikka oli, mutta harvatpa viidakon asujaimet siellä käväisivät, sillä Kylmät Sijat oli annettu nimeksi vanhalle hylätylle kaupungille, joka oli unohtunut ja hautautunut viidakkoon, ja pedot harvoin käyttävät ihmisten aikoinaan asumaa paikkaa. Metsäsika kyllä, mutta metsästäjäheimot eivät. Asuivathan siellä sitä paitsi apinat, mikäli niiden voitiin sanoa missään asuvan, joten mikään arvostaan pitävä eläin ei lähestynyt silmäkantaman päähän muulloin kuin poudan häytytellessä, jolloin puolittain rapistuneissa säiliöissä norui vettä.

"Puolen yön matka – täydellä vauhdilla", arvioitsi Bagheera, ja Baloo sai peräti toisen katsannon.

"Samoan niin nopeasti kuin voin", lupasi hän apeana.

"Emme me sinua uskalla odotella. Talsi perässä, Baloo. Meidän on pistettävä pikajuoksuksi – Kaan ja minun."

"Olipa jalat taikka ei, kyllä minä neljän koipesi rinnalla pysyn", huomautti Kaa lyhyeen. Baloo ponnistausi hoppuisaan lähtöön, mutta jäi huohottaen istumaan, ja niinpä he jättivät hänet hölköttämään perässä, Bagheeran taivaltaessa nopeaa pantterin loikkailua. Kaa ei hiiskahtanut

sanaakaan, mutta niin vinhasti kuin Bagheera kiitikin, tasalla pysyi python-jättiläinen. Heidän saapuessaan eräälle vuoripurolle ehätti Bagheera edelle, hän kun ponnahti ylitse, jättäen Kaan uimaan pää ja kaksi jalkaa kaulaa ylhäällä vedestä, mutta tasaisella maalla Kaa peri häviönsä takaisin.

"Vapahduksenani olleen murretun lukon kautta", hönkäisi Bagheera iltahämärissä, "hidas et sinä ole tien katkaisijaksi!"

"Nälkä on!" vastasi Kaa. "Ja haukkuivathan ne minua täplikköksi sammakoksi."

"Madoksi – maan madoksi, vieläpä keltaiseksi."

"Yhtä kaikki. Rientäkäämme!" Ja Kaa näytti lakaisevan maata, vakailta silmillään löytäen lyhyimmän tien ja sillä pysytellen.

Eivät Kylmissä Sijoissa apinat ollenkaan ajatelleet Mowglin ystäviä. Ne olivat tuoneet pojan Hävinneeseen Kaupunkiin ja ilakoivat aika lailla urotyönsä innossa. Mowgli ei ollut kertaakaan elämässään ennen nähnyt intialaista kaupunkia, ja raunioiksikin luhistuneena tämä näytti ylen ihmeelliseltä ja komealta. Ammoisina aikoina oli joku kuningas sen rakennuttanut matalahkolla kunnaalle. Vielä erotti kivettyt viertotiet, jotka ylös rinnettä johtivat sortuneille porteille; näiden jälkinä olivat kuluneisiin, ruostuneisiin saranoihin takertuneet puunsälöt. Puita oli versonut muureihin, näiden harjat sortuneet, ja muuritornien ikkunoista venyi tuuheina tukkuina köynnöskasveja.

Kunnaan laella oli iso katoton palatsi. Pihattojen ja suihkulähteiden marmori oli rakoillut, punaisen ja vihreän kirjavaksi painunut, ja kuninkaan elefanttitarhain mukulakiviäkin oli rikkaruoho ja rehottamaan päässyt vesaikko nostatellut ja siirrellyt. Palatsista avautui näköalaksi rivittäin katottomia taloja, jotka näyttivät tyhjiltä mehiläiskeoilta; muodoton kivimöhkäle, joka oli ollut epäjumalana neljän tien risteyksessä; yleisinä kaivoina aikoinaan palvelleet kadunkulmien kuopat, ja tempelien halkeilleet kuvut, joiden aukoissa villi viikunapuu versoi.

Apinat nimittivät paikkaa kaupungiksensa ja olivat halveksivinaan viidakon väkeä syystä että näiden asuntona oli metsä. Eivätkä ne kuitenkaan tienneet, mihin tarkoitukseen mikin talo oli rakennettu ja mihin niitä käytettäisiin. Niillä oli tapana kasautua kehiksi kuninkaan neuvostosaliin, penkoen kirppuja ja ollen mukamas ihmisiä; tai juoksennella katottomissa taloissa keräilemässä laastinkappaleita ja muita leluja, ja unohtaa minne olivat ne piilottaneet, ja tapella ja kirkua isoin joukoin töyttien toisiansa, ja sitten hajautua karkeloimaan kuninkaan puutarhan penkereillä, missä ravistelivat ruusupensaita ja oranssipuita vallattomuuksissaan nähdäkseen hedelmien ja kukkien varisevan. Ne tutkivat kaikkia palatsin käytäviä ja pimeitä sokkeloita sekä noita satoja pikku hökkeleitä, mutta eivät milloinkaan muistaneet mitä olivat nähneet ja mitä eivät; ja kuljeksivat yksitellen ja kaksittain tai parvittain, toinen toisillensa hokien tekevänsä mitä ihmisetkin. Ne joiivat säiliöistä ja myllersivät veden mutaiseksi, ja riitelivät sitten siitä, kunnes säntäsivät liutana liikkeelle ja hoilailivat: "Ei ole viidakossa niin viisasta ja hyvää ja taitavaa ja voimakasta ja säveää kuin bandar-log." Nyt alkoi kaikki taas uudestaan siksi kunnes kyllästyivät kaupunkiin ja palasivat puunlatvoihin, toivoen saavuttavansa viidakon väen huomiota.

Mowgli oli kasvatettu viidakon lain alaisena eikä voinut pitää tällaisesta elämästä tai sitä käsittää. Apinat raahasivat hänet Kylmiin Sijoihin iltapuolella päivää, ja sen sijaan että olisivat käyneet levolle, kuten Mowgli olisi niin pitkän matkan jälkeen tehnyt, alkoivat ne käsikkäin hyppiä piiritanssia, hupsuja laulujansa loilotellen. Eräs apinoista piti puheen ja selitti kumppaneilleen, että Mowglin sieppaaminen ennusti uutta vaihetta bandar-login historiassa, sillä Mowgli näyttäisi niille, miten punoa risuja ja keppejä sateen ja kylmän suojaksi. Mowgli nyhtäisi muutamia köynnöksiä ja rupesi niitä solmielemaan, ja apinat koettivat jäljitellä; mutta jo moniaan minuutin kuluttua ne kadottivat harrastuksensa, alkoivat nykiä toisiaan hännästä tai köhien hyppiä nelinkontin pitkin raunioita.

"Tahdon syödä", virkkoi Mowgli. "Olen muukalainen tällä viidakon perukalla. Tuokaa minulle ruokaa, tai antakaa minulle lupa metsästä tällä."

Pari-kolmekymmentä apinaa ryntäsi noutamaan hänelle pähkinöitä ja metsämeloneja; mutta tiellä ne riitautuivat käsirysyyn, ja oli liikaa vaivaa palata hedelmien tähteitä tuomaan. Mowgli oli ruhjoontunut ja suutuksissaan kuten nälissäänkin, ja hän harhaili pitkin tyhjää kaupunkia, tuon tuostakin kajahutellen muukalaisten metsästyshuudon, mutta kukaan ei siihen vastannut, ja Mowgli tunsu joutuneensa todella kovin inhaan paikkaan. "Totta puhui bandar-logista Baloo", ajatteli hän itsekseen. "Niillä ei ole lakia, ei metsästyshuutoa, ei johtajia – hupsuja jaarituksia vain ja pienenisiä varastajan käsiä. Jos täällä siis menehdyn nälkään tai kohtaan surmani, niin omaa syytäni on kaikki. Mutta minun täytyy yrittää palata omaan viidakkooni. Varmasti saan Baloolta selkäsaunan, mutta parempi sekin kuin ajella lenteleviä ruusunlehtiä bandar-login kanssa."

Tuskin oli hän astellut kaupungin muurille, kun jo apinat kiskoivat hänet takaisin, selitellen ettei hän tiennyt kuinka onnellinen oli, ja nipistellen häntä, jotta muistaisi olla kiitollinen. Hän puri hammasta eikä hiiskunut mitään mennessään hoilottavien apinain keskellä avaralle pengermälle, joka oli sadeveden puoleksi täyttämien punaisesta hietakivestä hakattujen vesisäiliöiden yläpuolella. Pengermän keskellä oli rapistunut huvihuone, valkeasta marmorista rakennettu kuningattarille, jotka olivat sata vuotta maan povessa uinuneet. Kupukatto oli puoleksi lohjennut sisälle ja tukkinut maanalaisen käytävän, jota myöten kuningattaret olivat sinne kulkeneet palatsista; mutta seinät oli soviteltu kirjailluista marmori-ristikoista – kaunista maidonvalkeata korkotyötä, koristeinansa agaatteja, karneoleja, jaspiksia ja lasuurikiviä, ja kunnaan takaa noustuansa kumotti kuu ristikkorei'istä, luoden maahan mustan samettiompeluksen näköisiä varjoja.

Ruhjoontuneena, unisena ja nälissään ei Mowgli silti kyennyt pidättämään nauruaan, kun bandar-log alkoi, kaksikymmentä yhteen suuhun, kerskua hänelle kuinka suuria, viisaita, voimakkaita ja säveitä ne olivat, ja moittia häntä typeräksi siinä, että hänen teki mieli pois.

"Me olemme suuria. Me olemme vapaita. Me olemme ihmeteltäviä. Me olemme koko viidakon ihmeteltävintä väkeä! Me kaikki sanomme sen, ja siis täytyy sen olla totta", pauhasivat ne. "Kun nyt sinä olet uusi kuuntelija ja voit viedä sanamme viidakon asukkaille, jotta ne vastakertana ottavat huomatakseen meidät, niin kerromme sinulle, missä kaikissa suhteissa me olemme erinomaisia."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.